

Sygn. akt III AUa 839/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SA Ewa Stryczyńska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2021r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wznowienie postępowania

w przedmiocie skargi M. S. o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 7 października 2014 r. sygn. akt III AUa 599/10

p o s t a n a w i a

odrzuć skargę.

Ewa Stryczyńska

Sygn. akt III AUa 839/20

UZASADNIENIE

M. S. w piśmie z 24 grudnia 2019r. (data stempla pocztowego k. 5 a.s.) wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 października 2014 r., sygn. akt III AUa 599/10. w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 września 2019 r. w sprawie o sygn. SK 31/16. M. S. skierował skargę do Sądu Najwyższego.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania, wznowienie postępowania, zmianę wyroku, zasądzenie kosztów procesu według norm przewidzianych oraz zwolnienie go z wszelkich kosztów postępowania.

W uzasadnieniu skargi M. S. podkreślił, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 25 września 2019r. o sygn. SK 31/16 ma zastosowanie w jego sprawie. Nie można bowiem zaakceptować istnienia w obrocie prawnym orzeczenia oczywiście niesprawiedliwego, pozbawiającego go należnego świadczenia z tytułu wypadku przy pracy, z winy nie leżącej po jego stronie.

W piśmie z 14 listopada 2020r. skarżący wskazał, m.in., że obecnie przed Sądem Najwyższym toczy się postępowanie, od którego wyniku może zależeć rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skarga jako nieoparta na ustawowej podstawie podlega odrzuceniu.

Na samym wstępie wskazać należy, że odwołujący się w treści skargi wskazał dwie sygnatury akt postępowania przed Sądem Najwyższym tj.: sygn. II UK 490/16 oraz sygn. II UK 431/15. Wymienione wyżej sprawy dotyczą jednak w istocie postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie pod sygnaturą akt III AUa 599/10. Jak wynika z akt sprawy III AUa 599/10, pod sygnaturą II UK 490/16 zostało wydane postanowienie Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wniesionej przez odwołującego się w sprawie o sygn. III AUa 599/10 (k. 485 a.s. akt III AUa 599/10) natomiast pod sygnaturą II UK 431/15 Sąd Najwyższy wydał postanowienie w przedmiocie zwrotu akt Sądowi Apelacyjnemu w celu usunięcia braków skargi kasacyjnej wniesionej przez odwołującego się w sprawie o sygn. III AUa 599/10 (k. 460 a.s. akt III AUa 599/10). W związku z powyższym należało uznać, że odwołujący się złożył w istocie skargę o wznowienie postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pod sygn. akt 599/10, zakończonego prawomocnym wyrokiem z dnia 7 października 2014r.

Odnosząc się do treści pisma procesowego odwołującego się z dnia 14 listopada 2020r. wskazać należy, że postępowanie przed Sądem Najwyższym, na które powołuje się skarżący, dotyczy jedynie stwierdzenia braku właściwości rzeczowej Sądu Najwyższego do orzekania w przedmiocie rozpoznawanej skargi. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 5 sierpnia 2020r. wydanym pod sygn. akt II UO 1/20 przekazał skargę o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2017r., (sygn. akt II UK 490/16) do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie jako właściwemu rzeczowo. W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Najwyższy podkreślił, że w sprawie, której dotyczy skarga, ostatnio merytorycznie orzekał Sąd Apelacyjny w Warszawie – był to wyrok z dnia 7 października 2014r., zatem ten Sąd jest właściwy do rozpoznania skargi.

Nie sposób zatem zgodzić się z odwołującym się, że wynik toczącego się przed Sądem Najwyższym postępowania będzie miał wpływ na rozstrzygnięcie sprawy ze skargi o wznowienie. Postępowanie to miało bowiem jedynie znaczenie formalne – jego wynikiem jest przekazanie sprawy przez Sąd Najwyższy Sądowi właściwemu w rozumieniu przepisu 405 k.p.c. tj. Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.

Na wstępie wskazać należy, że przed merytorycznym rozstrzygnięciem o zasadności skargi o wznowienie postępowania sąd jest zobowiązany do sprawdzenia, czy spełnia ona wymagania formalne. Na tym etapie sąd bada, czy skarga została wniesiona w terminie wynikającym z przepisów art. 407 k.p.c. i art. 408 k.p.c., czy jest ona dopuszczalna (ze względu na zaskarżone orzeczenie) i czy oparto ją na ustawowej podstawie. Skarga, która warunków tych nie spełnia, nie może być przez sąd rozpoznana. Zgodnie bowiem z art. 410 § 1 k.p.c., sąd odrzuca skargę o wznowienie postępowania wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie.

Samo sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401-404 k.p.c. jest niewystarczające i nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 października 2016r., sygn. II PZ 16/16, Legalis).

M. S. w uzasadnieniu skargi powołał się na podstawę wznowienia postępowania przewidzianą w art. 401¹ k.p.c., wskazując na wydanie przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z 25 września 2019r. w sprawie o sygn. SK 31/16. Zgodnie bowiem z ww. przepisem, można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, argumentacja przedstawiona w skardze nie uzasadnia twierdzenia, że podstawy te, w niniejszej sprawie, faktycznie wystąpiły.

W wyniku rozpatrzenia wniosku skarżącego z 27 listopada 2008r. o rentę z tytułu niezdolności do pracy, na mocy decyzji z 13 listopada 2009r., znak: (...) organ rentowy przyznał skarżącemu od 25 listopada 2008r., tj. od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego, rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Organ rentowy wskazał, że renta przysługuje do 31 marca 2010 r.

W dniu 12 lutego 2009r. M. S. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, który miał miejsce 6 grudnia 2006r. Decyzją z 19 marca 2009r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił skarżącemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Od powyższej decyzji M. S. złożył odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa -Praga w Warszawie.

W konsekwencji złożonego przez M. S. odwołania od decyzji z 19 marca 2009r., Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 29 stycznia 2010r. oddalił odwołanie. W wyniku wniesionej apelacji, prawomocnym wyrokiem z 7 października 2014r. Sąd Apelacyjny III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. III AUa 599/10 zmienił wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 29 stycznia 2010r., sygn. akt VII U 577/09 i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z 19 marca 2009r., znak: (...) w ten sposób, że przyznał M. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 1 lutego 2009r. do 20 maja 2016r.

Trybunał Konstytucyjny - przywołanym w skardze wyrokiem z 25 września 2019r., w sprawie o sygn. SK 31/16 - orzekł, że art. 129 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2021r. poz. 291 ze zm., dalej jako „ustawa emerytalna”) w zakresie, w jakim - w sytuacji gdy wniosek o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy został złożony przez ubezpieczonego w następstwie odmowy przyznania mu innego świadczenia, związanego z czasową niesprawnością organizmu, ze względu na ustaloną niezdolność do pracy uprawniającą do przyznania renty w trybie art. 57 ust. 1 ustawy emerytalnej - termin początkowy wypłaty renty z tytułu niezdolności do pracy określa się na miesiąc, w którym złożono wniosek o jej przyznanie, a nie na miesiąc, w którym złożono wniosek o przyznanie innego świadczenia, jest niezgodny z art. 67 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji RP.

Podkreślenia wymaga, że stosownie do art. 190 ust. 4 Konstytucji RP, powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego stanowi podstawę do wznowienia postępowania w zakresie dotyczącym terminu początkowego wypłaty renty z tytułu niezdolności do pracy w trybie art. 401¹ k.p.c., o ile renta została przyznana na podstawie wyroku sądu ubezpieczeń społecznych wydanego w następstwie odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych albo gdy przedmiotem odwołania uczyniono decyzję o przyznaniu renty w zakresie obejmującym termin początkowy wypłaty tego świadczenia,

W realiach niniejszej sprawy, należy wskazać, że u skarżącego nie było przerw w zakresie pobierania świadczeń z tytułu ubezpieczeń społecznych. Po zakończeniu pobierania zasiłku chorobowego, tj. od 25 listopada 2008r. skarżącemu została przyznana renta z tytułu niezdolności do pracy, a następnie od 1 lutego 2009r. renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Ponadto, wniosek skarżącego o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy nie został złożony przez ubezpieczonego w następstwie odmowy przyznania mu innego świadczenia. Renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy została bowiem przyznana skarżącemu na jego wniosek złożony 12 lutego 2009r. - od 1 lutego 2009r. Termin początkowy wypłaty świadczeń reguluje art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2. W związku z czym, Sąd Apelacyjny prawidłowo ustalił datę wypłaty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dzień 1 lutego 2009r., zaś orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, na które powołuje się skarżący nie ma w tej sprawie zastosowania.

W konsekwencji powyższego, skargę M. S. o wznowienie postępowania zakończoną wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 października 2014 r. sygn. akt III AUa 599/10, na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny odrzucił jako nie znajdującą oparcia w ustawie, o czym orzekł w sentencji orzeczenia.

Ewa Stryczyńska